

Духътъ (Махва отрицателно ржка). По-настрана! Едно докосване, ще ме тласне още по-дълбоко въ пъклото. А тамъ азъ отидохъ, защото не можахъ отъ змея да те отклоня.

Гуга. Разкайвамъ се, мила моя майко! Стократно се кая. Прибери ме и мене при тебе! Искамъ съ тебе и азъ да се мжча. Грѣхътъ си да изкупя!

Духътъ. Азъ изкупвамъ твойтъ грѣхове...

Гуга. Майко!

Духътъ. Не е лесно майка да си... И не се оплаквамъ отъ дѣла си. Само дано и другъ да не сторишъ.

Гуга. Какъвъ други, майко?

Духътъ. Като тоя: на клетата женица мжжа.

Гуга (изтрѣпнала). Но когато безъ Дамяна немога... тая мжжа, тая тежка мжжа!

Духътъ. Мжжа по мжжъ и майчина мжжа не сж едно, та ги сравнявашъ по болка. Мжжа по мжжъ е сѣнка отъ мжжа. Майчината мжжа, е рана отъ ножъ остъръ (замлѣква).

Магьосницата. Тѣй е Гуго. Майчинъ гласъ послушай! Богъ ти даде красота безкрайна, но хубостъта самичка е нищо. Майчинството е надъ красотата; майката е, що дава живота. Красотата е дадена само къмъ майчинство да зове жената. А ти майка нѣма вече да бждешъ. Която змей е любила — майка не може да бжде. Тежко ще ти бжде, но ще трѣбва на тазъ майка мжжътъ да повърнешъ. Най-подире помисли и за твоята майка.

Духътъ. Тѣй е, дѣще. Послушай що казва баба Йона. Тя добре ти казва... пъкъ сега азъ да се връщамъ трѣбва, че дългъ пжтъ има да се блѣска.

(Духътъ изчезва)

Гуга (Зашеметена). Ахъ, почакай... още една дума да те питамъ: при тебе ли е татко?

(Чува се гласа на Горянина)

Горянинъ. Влѣзте вжтре бе, старци. Защо сте вънъ. Хайде, хайде да видите Гуга.

(Влизатъ Горянинъ и старцитѣ)

Магьосницата. Горянино, тъкмо на време дойде. Щѣхъ да отивамъ да те доведа.

Горянинъ. За какво сте се събрали?

(Всички мълчатъ)

Магьосницата. Дойдохме да си вземемъ Дамяна.

Горянинъ. Ако иска, никой не го спира. Въ мойто царство всички сме свободни. Всѣки има съвѣсть и по нея се води.

Магьосницата. Но Гуга не мисли тѣй.

Горянинъ. Както иска. Въ нищо не ѝ се мѣся.